

[Grethe Philip.]

spillerum til at tilpasse udbudet af statslån og typen af statslån til forholdene på kapitalmarkedet.

Jeg tror ikke, vi skal være alt for optimistiske og forestille os, at vi nu har fundet en løsning på alle disse problemer. Jeg tror, vi meget nøje skal følge, hvad der sker i fremtiden, og vi må være klar over, at der er så mange dele af vores indlåns- og udlånsmarked, som hører sammen, at når vi begynder at pille et sted ved mekanismen, så opstår der meget let nogle problemer et andet sted. Det er vi på forhånd klar over i det radikale venstre, og vi mener, at det bør følges meget nøje, men som jeg allerede har sagt, er vi positive over for det forslag, der ligger her på bordet.

Hagen Hagensen (KF):

Det er uden enhver form for lyst, vi i det konservative folkeparti skal give vort besyv med til forslaget om det indenlandske gigantlån. Først og fremmest skal det siges, at den bemyndigelse, der med forslaget agtes givet finansministeren, er helt in blanco, og det synes vi ikke om normalt og heller ikke i dette tilfælde.

Regeringens finanslovsforslag har et kæmpestort kasseunderskud. Septemberforligets flothed og godgørenhed har medvirket dertil. Det er den sure svie, der nu kommer efter den søde kløe, der var septemberforligets. Dette forlig er fejlslagent efter den hensigt, det havde. Det var fejlagtigt at tro på, at en momsnedsettelse i en kort periode og tilskudsordninger uden egentligt perspektiv skulle kunne hjælpe. Der blev lovet lavere og stabil rente ved det forlig, man indgik i september. Renten er steget, andre landes rente falder. Og nu kommer vi til gigantlånet. Den ene fejl trækker den anden med.

Der er ikke vist sparevilje eller spareevne hos regeringen med det finanslovsforslag, der er fremsat. Vi er klar over, at der måtte blive et underskud, som forholdene er, men størrelsen! Ja, underskuddet er så stort, at det er særdeles urovækkende. Sammenlagt er kæmpeunderskuddet og gigantlånet en forkert linje, vi er kommet ind på.

Hvad kunne der have været gjort? For det første kunne man have valgt indkomstskat-

telettelsen, som både ville betyde, at der ville blive sparet op, og som også ville give mere til forbrug. Det kunne man have gjort fremfor momslettelsen, der gav et alt for stærkt pres på kedelen — uden desværre egentlig at sætte særlig meget mere arbejde i gang.

For det andet kunne man, hvad enten man valgte den ene eller den anden form for skattelettelse, have ladet den være et tilbud til løntagerne om en indkomstpolitik, der gav skatte- eller momslettelse i stedet for f. eks. én eller to dyrtidsportioner. Så ville det have været forsvarligt med et noget større underskud.

For det tredje kunne man samtidig med momslettelsen have tilrettelagt de tilsvarende besparelser og de hertil passende statslån.

For det fjerde kunne man i konsekvens af alt dette have undgået den indkomstdæmpende ydelse, som nu betyder en yderligere belastning på op imod 1½ mia kr.

Se, en sådan økonomisk politik kunne have holdt os inden for en økonomisk ramme, så at det hele kunne have forløbet fredeligt og på en sådan måde, at vi kunne leve med det. Det ville forligspartierne ikke, de ville tage de populære beslutninger og vendte det døde øre til dem, der advarede og sagde, at det også var nødvendigt at gøre noget, der var knap så iøjnespringende godt. Derfor står man nu med økonomisk kaos og vel at mærke uden at have fået sat yderligere arbejde i gang i blot noget væsentligt omfang.

Hvad kan man da nu gøre? Ja, som regeringen har kørt løbet, undgår vi ikke at få nogle statslån, men lån, der er så store som de foreslåede, vil være helt ødelæggende at have med at gøre. Der må besparelser og en indkomstpolitik til. Mit parti har foreslået op mod 5 mia kr.s besparelser på finansloven, og vi er parat til at forhandle dem og flere til. Man kan ikke få os til i konsekvens af regeringens fejlede linje og dens ulyst til de nødvendige besparelser at medvirke til særlige finansoperationer. Der kan og må gennemføres yderligere besparelser, for i det omfang der ved finanslovsforligets viderebehandling opnås sådanne, nedsættes behovet for at opsuge udpumpede penge ved statslån, der i fremtiden skal forrentes og afdrages.